

A Prelátus 2014. decemberi levele

Krisztus második eljövételének gondolata a keresztények számára a remény forrása. December hónapja készülődés első eljövételének emlékére, amikor karácsonykor közénk jött.

2014.12.26.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Egy új liturgiai évet kezdünk, amelyben sok kegyelmet remélünk

Istentől, folytatásaként azon kegyelmeknek, amelyeket az elmúlt hónapokban Ő ajándékozott – és mindig ajándékoz - nekünk. Don Álvaro születésének száz éves évfordulója és a boldoggá avatás mélyen áthatotta a 2014-es évet, amelynek végéhez közeledünk. Minden nap erősítsük magunkban azt a vágyat, hogy hűségesek maradjunk azon az úton, amely az boldogsághoz vezet minket, és újítsuk meg mindennapi megtérés iránti vágyunkat is, hogy napról napra hasonlóbakká váljunk Krisztushoz. Ez egy jó pillanat arra, hogy gyakran és mély meggyőződéssel ismételjük ezeket a szavakat: *köszönöm, bocsáss meg, segíts jobban!* Az elkövetkező hetekben gyakran adjunk hálát, és forduljunk nagyobb bizalommal az isteni irgalomhoz, bocsánatot kérve bűneinkért és mások bűneiért. És ne hagyjunk fel a mennyei védelemért való könyörgéssel az Egyházért és

annak *kis részéért*, a Műért, valamint egymásért és az egész világért.

Advent első heteiben a liturgia Krisztus végső eljövetelének szemlélésére hív. Szent Pál rövid összefoglalót ad a végső valóságokról, amelyek Krisztus dicsőséges eljövetelével fognak bekövetkezni. *Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel. Mindenki, amikor sorra kerül: először Krisztus, majd az ő eljövetelekor mindnyájan, akik Krisztushoz tartoznak. Azután következik a vég, amikor is (Krisztus) átadja az Istennek, az Atyának az uralmat, miután minden felsőbbiséget, hatalmat és erőt megsemmisített... S ha majd minden alá lesz neki vetve, maga a Fiú is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki, hogy Isten legyen minden mindenben.*[1]

Reménnyel, erővel és vigasztalással fog eltölteni minket, ha hitünk ezen igazságán elmélkedünk, különösen, amikor jelenlegi, emberi körülményeink korlátait érezzük, a betegséget és a halált is beleértve, de akkor is, amikor földi zarándokutunk kudarcaival, illetve saját és mások kicsinységével szembesülünk. Az ördög látszólagos győzelmei sem hiányoznak itt, a földön. De mivel ezek csak látszólagosak, nem bátorítanak el bennünket, ha erősen a teológiai reménybe kapaszkodunk. Az igaz és irgalmas Isten soha nem feledkezik meg gyermekeiről, akkor sem, ha a jutalom vagy a büntetés talán késik.

Néhány hete a zsolozsmában mi, papok Szent Ágoston szavait olvastuk. Hitünk ezen igazságát magyarázva ezt írta: „Nemde az Úr majd akkor jön el, amikor a föld minden népe jajgat? Először igehirdetői által jött el, és betöltötte

az egész földkerekséget. Ne álljunk ellene az első eljövételének, hogy ne féljünk majd a másodiktól!"[2] A hippói szent püspök tanácsa mindig aktuális. A keresztényeknek használniuk kell ezt a világot, de nem szabad szolgálniuk e világnak. Mit jelent ez? Azt, hogy akinek van, úgy kell élnie, mintha nem lenne - az apostol szavai szerint (...). Akinek tiszta a lelkiismerete, az nyugodtan várja az Úr eljövételét. Mert miféle Krisztus iránti szeretet az, amely retteg az ő eljövételétől? Testvérek, nem szégyelljük magunkat? Szeretjük, és mégis attól félünk, hogy eljön?

„Valóban szeretjük őt? Vagy talán inkább szeretjük bűneinket? Jobb, ha magukat a bűneinket gyűlöljük, és őt szeretjük, aki azért jön majd el, hogy megtorolja a bűnöket. El fog jönni, akár akarjuk, akár nem; abból, hogy mindeddig még nem jött el, nem következik, hogy nem is fog eljönni.

Eljön, amikor nem is sejtéd, és ha felkészülve talál, semmi károd nem lesz abból, hogy nem tudod eljövetele idejét."[3]

Krisztus eljövetele nem kell, hogy aggodalmat vagy félelmet keltsen egy hívő emberben. Ellenkezőleg, inkább jó dolgok megvalósítására kellene buzdítania minket, általában anélkül, hogy felhívnánk magunkra a figyelmet. Elég kereszténynek lenni és mindig akként viselkedni, hogy segítsünk Krisztusnak uralma kiterjesztésében, amely most rejtett módon növekszik addig, amíg az idők végezetén meg nem jelenik teljességében. Szent Josemaría gyakran emlékeztetett bennünket erre az igazságra: „Nagy feladat áll előttünk. Helytelen volna azonban várni, mivel az Úr hangsúlyozta: *Kamatoztassátok, míg vissza nem térek* (Lk 19,13). Amíg az Úr visszatérésére várunk... nem ülhetünk ölbe tett kezekkel. Isten

országának kiterjesztése nem kizárólag azoknak a tagoknak a hivatalos megbízatása az Egyházban, akik Krisztust megszemélyesítik, mert a szent hatalmat kapták tőle: *Vos autem estis corpus Christi* (1 Kor 12,27), ti is Krisztusnak teste vagytok, mondja nekünk az apostol, azzal a konkrét megbízatással, hogy mindvégig kamatoztassuk talentumainkat."[4]

Talán az a gondolat fut át a fejünkön, hogy kevés a talentumunk vagy a tehetségünk, vagy, hogy a feladat, amit végzünk nagyon egyhangú és alig gyakorol hatást a lelkekre és a világra. Ugyanezzel a tapasztalattal szembesült az Atyánk is, amikor a spanyolországi vallásüldözés idején menekültként egy diplomáciai védelem alatt álló épületben élt. Megfosztva attól, hogy papi szolgálatát szabadon gyakorolja, így mondhatni, teljes külső tétlenségre korlátozva, egy alkalommal az Opus

Dei híveinek egy kis csoportja körében, az ott lévőket bátorítva ezeket a szavakat mondta: „az életem most olyan egyhangú! Hogy hozhatnának gyümölcsöt Isten ajándékai általam ebben a kényszerpihenőben, ebben a sötétségben, amelyben vagyok? Ne feledd, hogy olyan lehetsz, mint a hófödte vulkán, amelyben a külső jég belül tüzet rejt. Külsőleg, igen, talán a monotonitás és a sötétség jege fed be, kívülről úgy tűnik, meg vagy kötözve. De belül a tűz nem aludt ki, és még abba se fáradtál bele, hogy a külső cselekvés hiányát egy nagyon intenzív belső tevékenységgel helyettesítsd. Ha az összes testvérünkre gondolunk, milyen gyümölcsözővé válik a tétlenségünk. Látszólag gyér apostoli tevékenységünkéből a következő századok folyamán csodálatos építmény fog emelkedni.”[5]

Ferenc pápa is emlékeztetett bennünket erre néhány nappal ezelőtt: „éppen a mindennapok elfoglaltságai közepette kapunk meghívást az életszentségre, a szeretet és a keresztény tanúságtétel által (...). Otthon, az úton, az egyházban és minden élethelyzetben megnyílik az út az életszentség felé. Ne bátortalanodjatok el, ne féljetek ezen az úton haladni! Isten tényleg megadja a kegyelmét. Csak azt az egyetlen dolgot kéri tőlünk, hogy legyünk közösségben vele és álljunk a testvéreink szolgálatában.”[6]

Leányaim és fiaim, vonjunk le mi is személyes következtetéseket ebből a valóságból! A betegágyból, a háztartási munkákban, a legkimerítőbb feladatokban, a laboratórium vagy a mezők csendjében, bárhol legyünk is, az Opus Dei szellemiségének segítségével, ha mindezt felajánljuk Istennek, aktívan hozzájárulunk a

földön uralmának elterjedéséhez, és előkészítjük dicsőséges eljövételét, amely majd boldogsággal tölt el bennünket.

Az utóbbi hónapokban gyakran emlékeztettek benneteket, hogy a mennyországban a Műből már boldogok sokasága él dicsőségben. A szentek közössége által szoros egységben vagyunk velük. Ők – mind férfiak s mind nők - gyengeségeinkben erőt adnak, visszhangozzák kéréseinket és még sokféle más módon segítenek nekünk. XVI. Benedek pápa így beszélt a kinyilatkoztatás igazságáról: „Krisztus végső eljövételével kapcsolatban tudjuk (...), hogy nem egyedül fog eljönni, hanem minden szentjeivel.”[7]

Milyen öröm azt tudni, hogy a mennyországban a Krisztus körül lévő szentek sokaságából, akik vele együtt jönnek majd dicsőséges

eljövetelekor, sokakat már ismertünk itt a földön. Isten irgalmából mi is mindannyian ott leszünk, ha hűségesek vagyunk a hívásához. „Így minden szent, aki a történelemben belép - folytatja XVI. Benedek – már egy kis résszel hozzájárul Krisztus második eljövételéhez, az időbe való új belépéséhez, amely új dimenzióban mutatja meg nekünk arcát és biztosít a jelenlétéről. Jézus Krisztus nem a múlt része és nem is csak egy távoli jövőé, aminek eljövételét nem is bátorkodhatunk kérni. Ő a szentek széles körében érkezik. Szentjeivel együtt Ő már felénk tart, a jelen felé.”[8]

Az advent arra is felkészít minket, hogy karácsonykor lélekben Jézust fogadjuk, amikor test szerinti születésére emlékezünk. A liturgia hív minket erre a készülődésre, különösen december 17-től kezdődően. A Krisztussal való találkozásnak mindig ideje van,

hiszen ő gyakran látogat a lelkünkbe, különösen a napi szentáldozásban és sok más pillanatban is. Ez a találkozás az advent lelki légkörében nagyon különlegesen valósul meg, és egyre intenzívebbé válik, ahogy karácsony felé közeledünk.

Ferenc pápa hív minket, hogy elmélkedjünk Krisztus születéséről: „a bizalom és a remény ünnepe, amely legyőzi a bizonytalanságot és a pesszimizmust. És reményünk oka az, hogy Isten velünk van és Isten még mindig bízik bennünk! Vedd ezt alaposan fontolóra... Azért jön, hogy az emberiséggel legyen, azért választja a földet lakhelyéül, hogy az emberekkel maradjon, és hogy megtalálják ott, ahol örömben vagy fájdalomban töltik napjaikat. Ezért a föld többé nemcsak a 'siralom völgye', hanem az a hely, ahol Isten vert sátrat, Isten és az ember találkozási helye, ahol Isten együtt érez az emberrel.”[9]

A most elkezdődött liturgiai időszak karácsonyra készülve az Isten fiának megtestesülése és ennek misztériuma elé állít minket. Ez egy *jó akaratú szándék*[10], amely által az Atyaisten közelebb akar vonni magához Fiában, a Szentlélek által, hogy az öröm és béke teljes egységét érhessük el Vele. Tegyük félre minden pesszimizmust, ha bármikor is felmerülne bennünk annak láttán, hogy néha úgy tűnik, a rossz győzedelmeskedik a jó fölött bennünk és a társadalomban. „Az Advent – sok nehézség közepette – újra arra hív, hogy elevenítsük fel annak bizonyosságát, hogy Isten jelen van: belépett a világba, olyan emberré lett, mint mi, azért, hogy beteljesítse szerető tervét. És Isten kéri, hogy mi is legyünk jelei annak, hogy Ő tevékenykedik a világban. Hitünk, reményünk és szeretetünk által újra meg újra be akar lépni a világba és akarja, hogy a mi

éjszakánkban újra felragyogjon az ő fényessége."[11]

Krisztus dicsőséges eljövetele véget vet minden igazságtalanságnak és bűnnek. Vegyük azonban komolyan figyelembe, hogy az Úr most is hív bennünket, hogy segítsünk neki továbbadni a lelkeknek a megváltás gyümölcseit. Emberek milliói, anélkül, hogy tudnának róla, várják Isten gyermekeinek megnyilvánulását[12], a tiédet, az enyémet, a sok jóakarató emberét. Tetteinkkel és szavainkkal meg kell mutatnunk nekik, hogy a világot, amelyben élünk, minden problémájával és hátrányával együtt nem fokozhatjuk le egy barátságtalan helyé, amelyben egy személytelen és vak sors dobál minket, hanem az örömteli találkozás helye az irgalmas Istennel, aki elküldte Fiát a világba, és aki segíti az Egyházat a Szentlélek meg nem szűnő jelenléte által.

Az elkövetkező napokban az emberek majdnem minden országban a békét és a boldogságot fogják kívánni egymásnak. Énekeljük ismét azt az éneket, amelyik az első karácsonyon csendült fel: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség a jóakarátú embereknek! [13] Akkor angyalok énekelték, most nekünk, keresztényeknek kell énekelnünk a jó példánkkal, irgalmas szavainkkal, megbocsátásunkkal, és folytonos apostolkodásunkkal.

Kérjük Istentől, hogy legyőzhessük az erőszakot a szeretet erejével az élet minden területén. Hogy a jóság és szeretet iránti vágy, amelyben osztoznak az emberek ezekben a napokban, valóban átjárja a mindennapok körülményeit. Kérésünket emeljük Szűz Mária anyai közbenjárásán keresztül az ég felé, és kérjük Szent József, Szent Josemaría és minden szent közbenjárását is! Kérem őket és

benneteket is, hogy csatlakozzatok szüntelen imádságomhoz az Egyházért és a Pápáért, a Műért és minden hívőjéért és munkatársáért, és az egész világot!

Szeretném, ha osztoznátok abban az örömben, amikor a moszkvai székesegyházban celebráltam egy ünnepélyes szentmisét Boldog Álvaro del Portillo tiszteletére. Ez a Szentháromság iránti hálaadás újabb jele volt, szorosan egyesülve a többi hálaadó misével, amelyet az egész világon ünnepeltek.

Végezetül azzal bátorítalak benneteket, hogy ízleljétek a liturgia ezen szavait: *Christus natus est nobis* – Krisztus értünk született. Mennyire szeret minket Isten, aki azt akarja, hogy folyamatosan benne éljünk! Imádkozzatok a szent családhoz a szándékaimért!

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+Javier

Róma, 2014. december 1.

[1] 1 Kor 15,23-28

[2] Szt. Ágoston püspöknek a zsoltárokról szóló fejtegetéseiből, 95.

[3] uo.

[4] Szt. Josemaría: Es Cristo que pasa
121

[5] Szt. Josemaría: jegyzetek egy elmélkedésből, 1937. július 6.

[6] Ferenc pápa általános
audienciája, 2014. november 19.

[7] XVI. Benedek pápa, 2007.
december 21. (saját ford.)

[8] XVI. Benedek pápa, 2007.
december 21. (saját ford.)

[9] Ferenc pápa, általános audiencia,
2013. december 18.

[10] ld. Ef 1,9

[11] XVI. Benedek pápa, általános
audiencia 2012. december 5.

[12] ld. Róm 8,19

[13] Lk 2,14